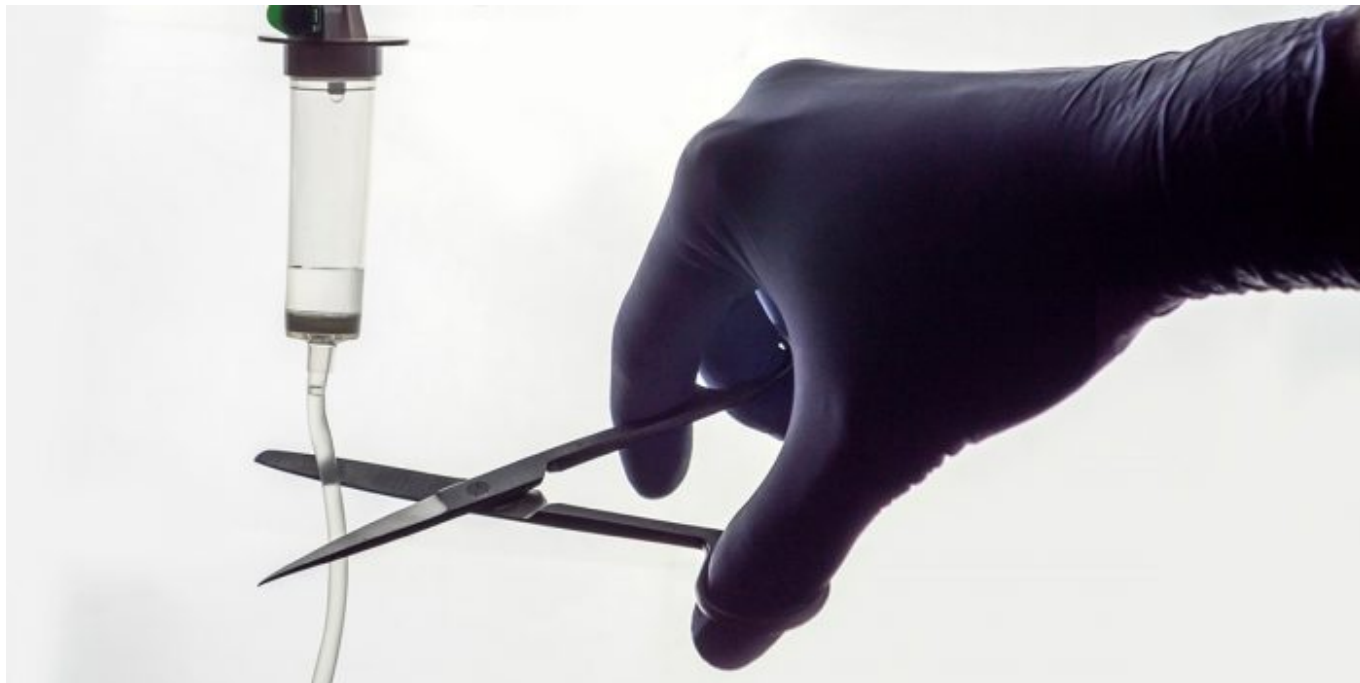


Branislav Michalka: Eutanázia - víťazný pochod smrti a pohanstva modernými štátmi

- CZ24 News | 9. února 2021



Ľudia otupení prívalom sústavného mediálneho olejovania ich mozgových závitov, s cieľom zvyšovania efektivity súčasného sociálneho a politického systému, zrejme ani nezaregistrovali, že ďalšia európska krajina, Portugalsko, prijala v parlamente zákon umožňujúci eutanáziu, čiže dobrovoľnú (alebo rodinou či lekárom odporúčanú) smrť za asistencie zdravotníckeho personálu.

Z parlamentných poslancov tejto bývalej katolíckej krajiny sa vyslovilo 136 za zavedenie eutanázie a 78 bolo proti. Štyria sa zdržali. Tí však možno len nevedeli, ako niektorí Rimania v starovekom Koloseu, ktorým smerom majú otrčiť palce, keďže sami nedovideli dobre na cézara a báli sa, či sa ľud nepomýlil.

Posledné nádeje portugalských kresťanov sa upínajú k prezidentovi Marcelovi de Sousa, ktorý je médiami označovaný za konzervatívca. Ten má možnosť zákon vetovať, poslať na preskúmanie Ústavnému súdu, alebo rovno podpísať. Je možné, že bude zákon vetovať, ale spoliehať sa na úspech tohto veta, to by bol práve ten druh optimizmu, ktorý Oswald Spengler oprávnene nazval zbabelosťou a ktorý nám bráni hľadiť krutej pravde do tváre. Aj pokiaľ by portugalský prezident tento zákon vetoval, tak ten pôjde späť do parlamentu, kde ho poslanci opäť pravdepodobne schvália. Druhé veto už byť nemôže. A kruh sa uzavrie.

Víťazstvo pohanstva

To, že eutanázia dorazila až na posledný výbežok Pyrenejského polostrova, do ospalého Portugalska, je dôkazom, že bývalý škandál eutanázie v postkresťanskom prostredí, sa pomaly ale isto stáva normou. Oficiálne je eutanázia povolená v rámci Európskej únie „len“ v Holandsku, Belgicku a Luxembursku, mimo EÚ v Kanade a Kolumbii, pričom však legislatívny proces jej prijatia prebieha momentálne v Španielsku a na Novom Zélande. Avšak prax „odpájania od prístrojov“, ako o tom svedčí najnovší prípad Poliaka R. S. hospitalizovaného v Británii, a zákon legalizujúci „asistovanú

samovraždu“ vo Švajčiarsku a Nemecku svedčia o víťaznom pochode novopohanskej eutanázie bývalými kresťanskými štátmi.

Je teda len otázkou času, kedy sa nihilisticko-panteistické vnímanie stvoreného bytia začne domáhať možnosti inštitucionalizovaného a svojvoľného vzdania sa, či odstránenia individuálnej existencie všade. Nie je to otázka politickej konštelácie, ale logické domyslenie ideí, na ktorých bola vystavaná moderná Európa od 18. storočia.

Nie je zaiste náhoda, že korene modernej európskej diskusie o eutanázii siahajú práve do 18. storočia. Začiatok konca kresťanských štátov a inštitúcií musel nutne priniesť obnovenie starej pohanskej snahy po riešení určitých životných a spoločenských problémov formou ukončenia „bezútešného“ života. Rezignácia na kresťanstvo, v ktorom bola samovražda alebo lekárov zásah v prospech tzv. milosrdnej smrti ťažkým hriechom, a v kresťanských štátoch zároveň trestným činom pri oboch zmienených formách smrti, uvoľnila priestor pre návrat temných pohanských praktík. Tie mohli v očiach verejnosti na seba brať najprv podobu „ušlachtilej“ pohanskej samovraždy, na spôsob Senecu a Petronia, či „súcitného“ zásahu lekára, ktorý sa už nemohol pozerieť na pacientovo utrpenie, alebo ako sa neskôr ukázalo, aj masového odstraňovania nepotrebných a defektných jedincov, pre ktorých, ako verili zástancovia eutanázie, život aj tak nemá cenu.

Pohanstvo nové a staré

Že však ani v časoch pohanského staroveku nebola eutanázia vnímaná jednoznačne, o tom svedčí vec pre zástancov eutanázie najneprijemnejšia – Hippokratova prisaha. Tá zakazuje tak eutanáziu, ako aj umelý potrat. Neprijemnosť tohto starodávneho svedectva o tom, že eutanázia nie je predmetom kritiky výlučne v kresťanskom myšlienkovom prostredí, je dôvodom, prečo v niektorých krajinách tieto pasáže z Hippokratovej prisahy odstránili. Kým je totiž zákaz eutanázie možné modernému pokrokovému človeku interpretovať ako dôsledok kresťanského tmárstva a kresťanskej sadisticko-masochistickej morálky, ktorá sa raduje z utrpenia druhých, ako aj z vlastného, tak trvá ilúzia o humanistických cieľoch a motívoch eutanázie, ktorá má údajne primárne slúžiť na uľahčenie utrpenia nevyliciteľne chorých. Eutanázia môže byť potom prezentovaná ako vyššie štádium humanizmu a súcitu, a nie ako to, k čomu automaticky zvädza pohľad na ňu: ako racionalizovaný spôsob zbavovania sa prebytočných a nepotrebných ľudí.

Výhoda novopohanskej doby, na rozdiel od starovekej pohanskej, pri vlastnej pozitívnej a ľudomilnej sebainterpretácii, tkvie v prežívaní kresťanských stereotypov v moderných spoločnostiach. Tie zabraňujú okamžitému a nárazovému prieniku pohanských foriem myslenia a konania do spoločnosti, pričom pôsobia ako brzda. Negatívom tejto brzdy je absencia liečby šokom, ktorá by nastala, pokiaľ by sa naraz a celou silou ukázalo, aký vzťah k ľudskému životu prechovávala a bude opäť prechovávať pohanská spoločnosť.

Prípadné excesy, ktoré v minulosti vyplávali na povrch, ako napríklad eutanázna prax v nemeckom národnom socializme, boli prevedené zástancami pokroku z morálnej a náboženskej roviny do roviny politickej, v duchu liberálneho alebo marxistického výkladu dejín, vnímajúceho ich ako posledný záchvev tmárstva a reakcionárstva!

Prax a realita pohanskej doby, v ktorej Hippokrates žil, však pre podobné ilúzie nedávala priestor. Hippokrates poznal dobre svojich „rodákov“ a poznal aj ich vzťah k životu. Preto do svojej prisahy umiestnil zmienené zákazy. Obligátnosť likvidovania postihnutých (ako aj nepostihnutých, ale neželaných) narodených detí, napríklad v Sparte, ale aj v Číne, alebo likvidácia starých ľudí vyhladovaním a vyhnaním z kmeňa u Indiánov, a všadeprítomná prax podobného druhu po celej planéte, to sú dôkazy o tom, ako vyzeral a ako možno bude vyzerať svet bez vlády kresťanstva.

Sloboda, rovnosť, bratstvo - alebo smrť

Pôvodné heslo Francúzskej revolúcie, neskôr esteticky skrátene a upravené, dobre vystihuje (aj keď samozrejme nechcene), čo zostane z pokroku, keď už zmiznú toľko sľubované a adorované vymoženosti – smrť. V novopohanskom otrockom systéme, ako ho predpovedal Hilaire Belloc v diele *Otrocký štát*, už samozrejme sloboda nebude, rovnosť možno len pre otrokov v ich otroctve a bratstvo pravdepodobne len v tej smrti. Tá bude všadeprítomná, racionalizovaná a technologicky na úplne inej úrovni ako staroveká lopota masakrov a vojnových jatiek. Všetko nasvedčuje tomu, že pokiaľ pôjde vývoj dopredu tak ako doteraz, čoskoro (v horizonte 10 – 20 rokov) nebude v Európe štát, ktorý by považoval eutanáziu za protizákonnú a nemorálnu.

Takáto moc v rukách štátnych alebo korporátnych zamestnancov si priam koleduje o jej zneužitie. Desivý obraz eutanázie z románu Roberta Hughena Bensona *Pán sveta*, v ktorom mladý pokrokový pár dá „milosrdne“ odstrániť svoju milovanú matku, pretože pod vplyvom prenasledovaného katolíckeho kňaza upadla do „náboženského blúznenia“, sa začína v krajinách Beneluxu opovážlivo zhmotňovať. Dôchodcovia utekajúci v panike pred možnou medicínskou anihiláciou do Španielska (tam to už však čoskoro bude rovnaké, parlament na tom pracuje) alebo iných destinácií; škandály s podozrivými úmrtiami na želanie rodiny, pubertálne krásavice zúfajúce si nad nudným a bezperspektívnym životom v 16 rokoch, morálne otupení lekári a asistenti, robiaci si svoju prácu, to všetko sú javy nového pohanstva, ktoré nás zrejme neminú.

Priekopnícky štát modernej eutanázie, Holandsko, ponúka obraz, ktorý sa môže čoskoro stať realitou aj v ďalších štátoch. V takmer každom európskom štáte je už politická strana alebo stránička, ktorá predstavuje piatu kolónu eutanázie v spoločnosti a ktorá má vo svojom programe požiadavku na legalizáciu eutanázie.

V roku 2016 už predstavovala eutanázia 4% všetkých úmrtí v Holandsku. Úhrnom, 6091 životov za jeden rok. A to sú eutanázie zaregistrované a legálne. V porovnaní s týmito číslami a číslami umelých potratov, trochu bledne aj dnešná, údajne katastrofálna, pandémia. V Holandsku je navyše eutanázia na požiadanie legálna už od 12. roku života dieťaťa, zatiaľ so súhlasom rodičov. Eutanázia postihnutých detí je však na žiadosť rodičov vykonávaná aj pri mladších ročníkoch. Najmladší prípad mal 9 rokov a ako dôvod bol uvedený nádor na mozgu.

Náladovosť a citová neukotvenosť súčasnej mládeže bude pravdepodobným zdrojom mnohých žiadostí o eutanáziu. Typický bol napríklad osud mladej, 24-ročnej belgickej ženy Laury, popisovaný v médiách, ktorá si podala žiadosť o eutanáziu a tá bola kladne vybavená. Dôvod? Mala depresie a skrátka „život už pre ňu nebol“. Tvrdila, že chcela zomrieť vždy, už na škole. Aké mohlo byť zavinenie kultúrneho prostredia, v ktorom sa pohybovala, na jej myslení, rôznych morbidných subkultúr a patologických ideológií, to nikto neriešil. Je veľmi pravdepodobné, že u takýchto jedincov by určitá sociálna terapia čoskoro viedla k zmene názoru na život, avšak v pokryteckej dobe „práva na smrť“, niečo také neprichádza do úvahy.

Od práva na smrť, k povinnosti

Prax národno-socialistického Nemecka v 30. a 40. rokoch je predobrazom stavu, v ktorom sa pôvodné „humanistické“ právo na milosrdnú smrť mení na povinnosť odísť a nezavadzať pokroku v ceste. Motív pokrokovej „milosrdnosti“ však zostáva. Je len prepojený s hľadiskom eugenickým, národným, socialistickým a progresívnym, tak aby bolo jasné, že niekoho je treba pre blaho (kolektívu, ženy, matky, rodičov, pokroku) obetovať a zároveň mu „pomôcť“ a „milosrdne“ ho odpratať, keď už ten jeho život nestojí za nič, ani pre neho ani pre kolektív.

Tento dvojité motív umožňuje novopohanskému systému hrať ďalej hru s kresťanskými stereotypmi.

Eutanáziu prezentuje ako službu postihnutému, ako prejav súcitu a milosrdenstva, ale v zákulisí už administratívna mašinéria automaticky (vyplývajúc zo súčasnej fúzie byrokracie a technokracie) rozbieha eutanázny priemysel, ktorý má možno priniesť ozdravenie spoločnosti. V národno-socialistickom Nemecku to bolo ozdravenie od rasovo menejcenných, postihnutých, degenerovaných a nevyliciteľne chorých, v súčasnej dobe najprv ozdravenie spoločnosti od ujarmenia v kresťanských predsudkoch a tmárstve, a neskôr možno aj redukcia obyvateľstva údajne „premnoženej“ planéty, v duchu neomaltuziánskych teórií, prepojených v súčasnosti s environmentálnou agendou ekosocialistov, ktorí považujú takýto počet obyvateľov za príliš zaťažujúci pre Matku Zem.

Všetko by tým bolo vyriešené k všeobecnej pokrokovej spokojnosti: ľudia by boli šťastní, že sa konečne skončí ich fyzické alebo duševné utrpenie, Matka Zem si vydýchne úľavou, spoločnosť sa očistí a vyselektuje od života neschopných jedincov a evolúcia môže ďalej pokračovať míľovými krokmi vpred.

Komu sa to zdá prehnané, ten nech sa začíta do slov neurológa a psychiatra Lea Alexandra, ktorý bol poradcom na Norimberskom procese, kde sa riešil aj národno-socialistický program eutanázie:

„Nech už tieto zločiny dosiahli akékoľvek rozmery, bolo všetkým, ktorí ich vyšetrovali jasné, že vždy začínali v nepatrných počiatkoch. Najprv išlo len o malý odklon od dôrazu na základný postoj lekárov. Všetko začínalo prijatím postoja, podstatným v akcii eutanázie, že totiž existuje život, ktorý je nehodný existencie. Tento postoj sa spočiatku týkal len ťažko a chronicky chorých. Postupne sa sféra tých, ktorí boli zahrňaní do tejto kategórie, rozširovala o ľudí neproduktívnych, ideologicky nežiadúcich, rasovo nežiaducich a nakoniec všetkých ne-Nemcov. Ale je treba si uvedomiť, že práve oným prvým krokom, z ktorého celý ďalší spôsob myslenia dostal svoj impulz, bol postoj k nevyliciteľne chorým.“

Autor: Branislav Michalka

Zdroj: <https://www.christianitas.sk/>